



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-05053/20-9

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5, § 16 odst. 3 a § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatelky o informace, paní [REDAKCE], proti rozhodnutí povinného subjektu, společnosti České dráhy, a.s., IČ: 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1, o odmítnutí žádosti ze dne 18. 1. 2021, č. j. 1755/2020-O25, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., se rozhodnutí Českých drah, a.s., o odmítnutí žádosti ze dne 18. 1. 2021, č. j. 1755/2020-O25, **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se Českým drahám, a.s., **přikazuje**, aby žadatelce poskytly kopii usnesení dozorčí rady Český drah, a. s., ze dne 24. 10. 2017, č. 3225, v úplné, neanonymizované podobě, s výjimkou podpisu úředně pověřené osoby, tj. zapisovatele, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Paní [REDAKCE] (dále jen „žadatelka“) požádala dne 29. 9. 2020 společnost České dráhy, a.s., IČ: 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1 (dále jen „povinný subjekt“), o poskytnutí *usnesení dozorčí rady Český drah, a. s., ze dne 24. 10. 2017, č. 3225.*

Povinný subjekt žádost svým rozhodnutím ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1755/2020-O25, odmítl s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu, že se požadovaná informace

vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Dne 10. 11. 2020 bylo povinnému subjektu doručeno odvolání žadatelky proti výše uvedenému rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Povinný subjekt předal dne 15. 11. 2020 Úřadu odvolání spolu se spisovou dokumentací a svým stanoviskem. Na základě žádosti Úřadu ze dne 1. 12. 2020 a opakované žádosti Úřadu ze dne 11. 12. 2020 povinný subjekt zaslal Úřadu dne 8. 12. 2020 též chráněnou informaci. Úřad dne 22. 12. 2021 vydal pod č. j. UOOU-05053/20-5 rozhodnutí o odvolání, kterým rozhodnutí povinného subjektu ze dne 20. 10. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Povinný subjekt žádost znovu posoudil a dne 18. 1. 2021 vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, č. j. 1755/2020-O25, kterým odmítl poskytnout požadované informace podle § 11 odst. 1 písm. a), § 9 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu, že se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, a dále z důvodu ochrany obchodního tajemství a osobních údajů v požadované informaci. Dne 25. 2. 2021 obdržel povinný subjekt stížnost žadatelky na postup při vyřizování žádosti o informace, na základě které bylo zjištěno, že z důvodu administrativní chyby nedošlo k odeslání uvedeného rozhodnutí žadatelce na její adresu. Vzhledem k tomuto pochybení povinný subjekt stížnosti, v souladu s § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., v autoremeduře zcela vyhověl a rozhodnutí žadatelce zaslal.

Dne 24. 3. 2021 bylo povinnému subjektu doručeno odvolání žadatelky proti výše uvedenému rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které povinný subjekt předal, spolu se spisovou dokumentací, Úřadu dne 8. 4. 2021.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Otázkou své příslušnosti se Úřad v řízení již zabýval ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 22. 12. 2020, č. j. UOOU-05053/20-5, na které v tomto směru odkazuje. Povinným subjektem je společnost České dráhy, a.s., u které nelze určit nadřízený orgán dle ustanovení § 178 správního řádu. S ohledem na tuto skutečnost je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a je jím tedy Úřad.

III.

Úřad se dále, v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, zabýval námitkami uplatněnými v odvolání žadatelem. Žadatelka uplatnila v odvolání následující námitky:

- A.** Žadatelka uvádí, že pokud se rozhodnutí dozorčí rady povinného subjektu týká prodeje jeho majetku třetí osobě, nemůže se jednat o interní akt, neboť se takové

rozhodnutí nevztahuje výlučně k vnitřním pokynům, ani nesměřuje „dovnitř“, ale je rozhodováno o možnosti nabýt majetek třetí osobou. Žadatelka dále ve svém odvolání odkazuje na *Sborník stanovisek Veřejného ochránce práv č. 21 - Informace*, z něhož citovala v předchozím odvolání. Odepření poskytnutí rozhodnutí dozorčí rady povinného subjektu je v rozporu s komentářovou literaturou k zákonu č. 106/1999 Sb., tak se současnou judikaturou soudů, kterou citoval Úřad ve svém rozhodnutí, což povinný subjekt ignoroval. Žádný z odborných zdrojů nenaznačuje, že hlediskem pro určení vnitřního pokynu by měla být adresace třetím osobám nebo veřejné projednání takového rozhodnutí, jak tvrdí povinný subjekt; při přijetí takového výkladu by byla veškerá rozhodnutí dozorčí rady povinného subjektu vnitřním pokynem a tento by neměl povinnost vydat jakékoli takové rozhodnutí. Dozorčí rada povinného subjektu je jeho kontrolním orgánem a veřejnost má právo na informace o činnosti tohoto orgánu, aby byla zajištěna řádná kontrola nad hospodařením s majetkem státu. Adresátem usnesení dozorčí rady sice není osoba stojící vně povinného subjektu, obsahuje ale souhlas k prodeji majetku mimo povinný subjekt a tím pádem se nepřímou dotýká třetího subjektu; k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, sp. zn. 4 As 20/2008). Judikatura, citovaná povinným subjektem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 23 Cdo 3552/2009, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2013, č. j. 11 A 149/2012-63), není v daném případě přílehlavá, neboť jednotlivé rozsudky se zabývají jinými skutečnostmi, popř. jinými důvody pro odmítnutí žádosti.

- B.** Žadatelka připomíná, že povinný subjekt je společností 100% vlastněnou státem a v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, je tak veřejnou institucí. Dle tohoto nálezu v situaci, kdy je dotčený subjekt přímo, nebo zprostředkovaně napojen na veřejné rozpočty a finance z nich plynoucí, nelze dojít k závěru, že takový subjekt je ve srovnatelném postavení s jinými soukromoprávními subjekty, které rovněž provozují podnikatelskou činnost. Za relevantní přitom nelze přijmout ani závěr, že dané subjekty nesledují veřejný účel — i tam, kde jsou veřejné prostředky užívány, v souladu se zákonem, k soukromým účelům, je třeba dbát na to, aby se tak dělo hospodárně. Nelze akceptovat iracionální či neekonomické nakládání s veřejnými prostředky snad pouze proto, že se tak děje v rámci podnikatelské činnosti daného subjektu. Ani okolnost, že povinné subjekty vyvíjejí podnikatelskou činnost a nacházejí se v konkurenčním prostředí s ostatními soukromými subjekty, proto nezakládá důvod, pro který by měla být oslabována veřejná kontrola jejich hospodaření. Smyslem zákona č. 106/1999 Sb. je v maximální možné míře umožnit přístup veřejnosti k údajům, které se týkají činnosti povinných subjektů, umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci, což ovšem zahrnuje též kontrolu hospodaření s majetkovými hodnotami, jež jsou veřejnou mocí přímo nebo nepřímou ovládané. Argumentace povinného subjektu o jeho podnikatelské činnosti je tak zcela v rozporu s uvedeným nálezem Ústavního soudu.
- C.** K argumentaci povinného subjektu o ochraně obchodního tajemství ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žadatelka uvádí, že nelze zásadně odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí

v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) v dokumentu obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství. Celý obsah rozhodnutí dozorčí rady povinného subjektu nelze považovat za obchodní tajemství. Povinný subjekt také, bez jakéhokoliv odůvodnění, konstatoval, že na předmětné informace se nevztahuje výjimka uvedená v § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., týkající se příjemců veřejných prostředků. Pokud by snad bylo vyhodnoceno, že se může jednat o obchodní tajemství, je žadatelka přesvědčena, že právě na předmětné rozhodnutí dozorčí rady se tato výjimka uplatní. Dle odborného komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb. se veřejnými prostředky rozumí mimo jiné i majetek, pokud je tedy obsahem rozhodnutí dozorčí rady nakládání s majetkem povinného subjektu, týká se toto rozhodnutí používání veřejných prostředků, a proto nelze jeho poskytnutí odmítnout z důvodu ochrany obchodního tajemství.

- D. Co se týče posledního argumentu, že povinný subjekt nemůže informaci poskytnout, neboť obsahuje osobní údaje osob, od kterých nemá souhlas k poskytnutí jejich osobních údajů, žadatelka uvádí, že dle jejího názoru se jedná o plnění zákonných povinností. Pokud ale Úřad posoudí, že tyto osobní údaje nelze zveřejnit, navrhuje, aby byly anonymizovány.

K námitkám žadatelky o informace uplatněných v odvolání Úřad uvádí následující:

Ad A. **Tato námitka je důvodná.** Jak již Úřad uvedl ve svém předchozím rozhodnutí, podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) „*může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*“. Aby tak bylo tento zákonný důvod možné aplikovat, musí chráněná informace jednak mít povahu vnitřního pokynu nebo personálního předpisu (formální znak), jednak se musí vztahovat výlučně „dovnitř“ povinného subjektu (znak obsahový). Vzhledem k tomu, že se jedná o tzv. fakultativní důvod pro odmítnutí žádosti, v případě chráněné informace musí být naplněn též legitimní důvod pro její neposkytnutí, tedy důvod pro neposkytnutí vázaný na čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který specifikuje, v čem v konkrétním případě spatřuje povinný subjekt veřejný zájem na neposkytnutí požadovaných informací. Úřad také uvedl, že pokud příslušným orgánem schválené právní jednání směřuje vně povinného subjektu, tedy vůči třetím osobám, stojícím vně povinného subjektu, což v případě souhlasu s prodejem jeho nemovitého majetku, který požadovaná informace obsahuje, je bezesporu naplněno, nejedná se o jednání, které se vztahuje výlučně „dovnitř“ povinného subjektu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008-64). Z hlediska tohoto znaku není rozhodující, který orgán obchodní společnosti takové jednání schválil, popř. zda reálně způsobilo kýžené následky, jímž je prodej nemovitého majetku, ale právě obsahová stránka tohoto jednání, směřující vně povinného subjektu.

Úřad však, v rámci vlastního šetření, zjistil, že veškeré nemovitosti, o které se v požadované informaci jedná, vlastní v okamžik vydání tohoto rozhodnutí soukromá osoba, tedy k prodeji majetku ve výsledku došlo. Pokud by tedy Úřad přistoupil na argumentaci povinného subjektu, že jednání směřovalo pouze dovnitř povinného subjektu, a to na základě § 47 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, jistě nebude v daném

případě naplněn legitimní důvod pro neposkytnutí požadovaného usnesení, neboť právní jednání bylo již zjevně dokončeno. Z tohoto důvodu také nelze souhlasit se závěrem povinného subjektu, že by poskytnutí této konkrétní informace mohlo povinný subjekt jakkoli omezit či poškodit v soutěži s ostatními konkurenty; nelze odhlédnout též od skutečnosti, že usnesení dozorčí rady povinného subjektu je více než tři roky staré, a i vzhledem k tomu, že právní jednání, dozorčí radou povinného subjektu odsouhlasené, již bylo učiněno, v tomto okamžiku nezpůsobil do jeho práva na podnikání jakkoli zasáhnout, nebo jej v tomto směru poškodit. **V daném případě tak Úřad neshledal, že by poskytnutím požadované informace mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do práv povinného subjektu, a neshledal naplnění legitimního důvodu, který by převážil ve prospěch ochrany informace.**

Ad B. **Tato námitka je zčásti důvodná.** Úřad doplňuje, že prozatím posledním judikátem, který České dráhy, a.s. přiřadil k veřejným institucím, je rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2019, sp. zn. 6 A 161/2016-99. Soud v bodu 61 výše uvedeného rozsudku dospěl k závěru, že „ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Ca 24/2008-44, ze dne 11. 11. 2010, č.j. 10 Ca 117/2009-71, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, vyplývá, že žalovaná byla založena a vznikla na základě zákona, jejím zřizovatelem a jediným akcionářem je stát, který se zásadním způsobem podílí na vytváření jejích orgánů a vykonává nad její činností dohled. Žalovaná poskytuje veřejné služby (železniční dopravu), byla zřízena převážně za veřejným účelem. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp.zn. I. ÚS 260/06, N 10/44 SbNU 129, č. 10/2007 Sb. ÚS, ve věci státního podniku Letiště Praha, tedy zcela **jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, jde proto o veřejnou instituci, a tedy i povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.**“. Na druhou stranu je třeba konstatovat skutečnost, že povinný subjekt své postavení jakožto veřejné instituce nikde v rozhodnutí nepopírá, a toto posouzení tak není spornou otázkou.

Ad C. **Tato námitka je důvodná.** Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., „pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne“; výjimku stanovuje § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého se za porušení obchodního tajemství nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků, a to při poskytování informace, týkající se veřejných prostředků. Pojem obchodního tajemství v současné době definuje ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), kdy jej „tvoří konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“. Zákonnými znaky obchodního tajemství tak jsou a) konkurenční významnost, b) určitelnost, c) ocenitelnost, d) běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, e) souvislost s (obchodním) závodem a f) zajišťování utajení, přičemž všechny tyto znaky musí být splněny kumulativně (současně) u konkrétní požadované informace vždy tak, aby se mohlo jednat o obchodní tajemství.

Povinný subjekt má tak při posuzování požadované informace posoudit a následně zdůvodnit, zda požadovaná informace kumulativně naplňuje všech šest definičních znaků obchodního tajemství dle příslušného ustanovení, tedy musí jít o skutečnosti konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné,

kteře souvisejí se závodem a jejichž vlastníř zajiřtují ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. V obecné rovině lze podpůrně odkázat k bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, ř. j. 9 As 155/2015–197, byt se rozsudek týkal jiné, než nyní projednávané věci. „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostat požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, ř. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, ř. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí **ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.***“ Odůvodnění totiž nelze učinit paušálně pouhým odkazem na ustanovení § 504 občanského zákoníku, případně doplněné konstatováním, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění výše zmíněných „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (nepochybně jde o projev vůle určité skutečnosti utajovat, přičemž literatura považuje takové ujednání v závislosti na okolnostech rovněž za možný dostatečný projev zajištění takového utajení), nikoli však jako skutečnost, která by sama o sobě umožnila odmítnout poskytnutí požadovaných informací. V této souvislosti lze kromě citované judikatury poukázat na legislativní změnu, provedenou zákonem ř. 61/2006 Sb., jímž byla dosavadní dikce tohoto ustanovení („*Pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne.*“) novelizována do současné podoby („*Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, ...*“). Tato změna byla motivována právě snahou znemožnit povinným subjektům ztížení přístupu k informacím označením určité informace za obchodní tajemství a přizpůsobit tak dikci zákona skutečnosti, že odmítnout poskytnutí informace lze pouze v situaci, že tato informace skutečně je obchodním tajemstvím, tj. odpovídá legálnímu pojmovému vymezení. **Nedostojí-li povinný subjekt uvedeným požadavkům, bude jím vydané rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace, kterým se snažil chránit obchodní tajemství, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.** (srov. FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 465 - 466).

Povinný subjekt se ve svém rozhodnutí omezil pouze na prostý výčet definičních znaků, vyplývajících z ustanovení § 504 občanského zákoníku, a na tvrzení, že předmětný dokument danou náležitost splňuje, aniž by toto své tvrzení blíže specifikoval. Obchodním tajemstvím mohou být pouze konkrétní informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona ř. 106/1999 Sb., vykazující všechny pojmové znaky obchodního tajemství. To především znamená, že předmětem ochrany obchodního tajemství v zásadě není určitý dokument jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) v tomto dokumentu uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ř. j. 31 Ca 189/2000-27, rozsudek Nejvyššího správního soudu ř. j. 2 As 27/2007-87, rozsudek Nejvyššího správního soudu ř. j. A 2/2003-73, 1469/2008 Sb. NSS, rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 30/2003-39, rozsudek Krajského soudu v Praze

sp. zn. 44 Ca 82/2005 apod.). Odmítnout poskytnout celý dokument jako soubor informací, tedy veškeré skutečnosti v něm uvedené, lze pouze výjimečně v případě, kdy by každá jednotlivá informace naplnila pojmové znaky obchodního tajemství. V takovém případě lze odmítnout poskytnutí kopie dokumentu jako celku. Žadatelce lze tak přisvědčit v tom, že **obchodní tajemství nelze jednoduše vztáhnout na celý dokument**.

Úřad po přezkoumání předmětného dokumentu, který měl k dispozici, dospěl k závěru, že **jeho obsah kumulativně nenaplnuje definiční znaky § 504 občanského zákoníku, neboť jde o prostý výčet položek z majetku určených k prodeji, a nejedná se tak o skutečnosti, které by za obchodní tajemství mohly být, v kontextu kumulativního naplnění výše uvedených znaků, považovány**. Úřad dále zdůrazňuje skutečnost, že povinný subjekt se zároveň prakticky nevypořádal s možností, zda na požadované informace nedopadá výjimka dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., týkající se poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků, kdy „*při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství*“, avšak vzhledem k tomu, že se o obchodní tajemství v daném případě nejedná, není toto posouzení již nyní nutné. Úřad nad rámec výše uvedeného připomíná, že povinný subjekt odmítl poskytnout požadovaný dokument s odkazem na ochranu obchodního tajemství až ve svém druhém rozhodnutí o žadatelčině žádosti ze dne 18. 1. 2021, pod č.j. 1755/2020-O25; je tedy zvláštní, že by dokument nenaplnil znaky obchodního tajemství od počátku.

Ad D. Tato námitka je částečně důvodná. V rozhodnutí o odmítnutí žádosti povinný subjekt žadatelce nedostatečným způsobem zdůvodnil, proč některé informace z požadovaného dokumentu mají povahu chráněných osobních údajů a pouze mechanicky odkázal k ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., přičemž vágní je i jeho tvrzení, že výjimky z ochrany osobních údajů dle ustanovení § 8b, § 3 odst. 11 a § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. na žadatelkou požadovaný dokument nedopadají. Úřad nad rámec výše uvedeného dodává, že ustanovení § 3 odst. 11 zákona č. 106/1999 Sb. se týká „otevřených dat“, o která se v posuzovaném případě ani nejedná.

Úřad tak přezkoumal předmětný dokument „*usnesení dozorčí rady Český drah, a. s., ze dne 24. 10. 2017, č. 3225*“, který byl žadatelce odepřen, z hlediska chráněných osobních údajů. Z předloženého dokumentu vyplývá, že jde o kopii listiny, obsahující podpisovou doložku a podpis zapisovatele. Úřad dospěl k závěru, že na podpisovou doložku zapisovatele plně dopadá výjimka, uvedená v ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle které „*povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení*“. Naopak na samotný podpis zapisovatele dopadá ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a jedná se o osobní údaj, požívající právní ochrany.

V rozsahu výše uvedeného chráněného osobního údaje sledává Úřad postup povinného subjektu oprávněným, s ohledem na jeho povinnosti vyplývající z čl. 6 odst. 1 písm. c) *Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679*. Zveřejněný podpis by tak byl dalším osobním údajem (ve smyslu čl. 4 odst. 1 *Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2016/679*), jehož zpracování (dle čl. 4 odst. 2 *Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2016/679*) by nebylo pro dosažení účelu žádosti nezbytné. Povinný subjekt však nicméně

chyboval, když bez bližšího odůvodnění v rozhodnutí vyloučil výjimku danou zákonem č. 106/1999 Sb. Kdyby totiž z obsahu dokumentu měly být vyloučeny např. podpisové doložky, z dokumentu samého by nevyplývalo, kdo jej vypracoval, schválil, či kdo jej podepsal a nebyl tak zcela naplněn účel žádosti. Tyto skutečnosti přitom souvisejí s veřejnou činností povinného subjektu, v čemž dává Úřad za pravdu námítce žadatelky.

Úřad dospěl na základě posouzení všech relevantních skutečností k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, a zároveň neshledal žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti. Úřad tak postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodnutí povinného subjektu zrušil a řízení zastavil; následně přikázal povinnému subjektu poskytnout žadateli požadovanou informaci v úplné, neanonymizované podobě s vyloučením podpisu zapisovatele, ve lhůtě, určené ve výrokové části tohoto rozhodnutí výše uvedeným zákonným ustanovením. Tento postup byl možný vzhledem k tomu, že z odvolání žadatelky přímo vyplývá, že poskytnutí chráněných osobních údajů nežádá.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí se podle ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.
- II. Proti tomuto rozhodnutí nadřízeného orgánu se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 23. dubna 2021

Mgr. Monika Bendová
vedoucí oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. [REDACTED]
2. České dráhy, a.s., Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1